

110 De Reus van de Provence

Le Mont Ventoux – dat grimmige beest met zijn vele gezichten. Ik sla mijn ogen op naar die berg, 18 fietskilometers van ons verwijderd. Google Maps meldt me dat ik er met de fiets 2 uur en 28 minuten over zal doen om de top te bereiken. Niet dat deze ervaring voor mij is weggelegd, maar dan heb je in elk geval een indruk. We zit-

ten op La Saousse, een primitieve maar o zo heerlijke, heel kleine camping. Met altijd dat uitzicht op die berg – in de volle zon of omhuld door wolken, 1912 meter hoog. Op de top staat een weerstation met een grote zendmast, dat wildsnelheden heeft gemeten van 300 km/uur.

Ook nu, terwijl ik deze zinnen schrijf, waagt menig fietser de tocht naar boven. Alleen, maar meestal in groepjes moet een stijging van gemiddeld 7,5% worden overwonnen. Maar er is een deel waar de klim meer dan 10% omhoog gaat. De heldenverhalen zijn dan ook talrijk. De dichter Jan Kal schreef in de twee laatste verzen van een sonnet:

alles is onuitsprekelijk vermoeiend,
de Mont Ventoux opfietsen wel heel erg,
waarvoor ook geldt: bezint eer gij begint.

toch haal ik, ook al is de hitte schroeiend,
de top van deze winderige berg:
ijdelheid en het najagen van wind.

Maar het is meer dan dat. Neef André, waarvan ik wist dat ook hij menigmaal deze reus bedwong, schreef me gisteren: 'Het heeft iets therapeutisch om daar naar boven te rijden.' Bovendien, menig Nederlander klimt naar boven om zo geld op te halen voor de kankerbestrijding of een ander goed doel. Twee mannen – van mijn leeftijd – die ons dierbaar zijn waagden de tocht ook. De één meldde aan Louise: 'Daar ben ik ooit met veel moeite bovenop gekomen met mijn oude Peugeot 404 met extra koeling.' De ander: 'Ik werd daar ooit met mijn Renault door fietsers gepasseerd. Wel tijdens de afdaling uiteraard.' Kijk, als je durft te erkennen dat een zegetocht met de fiets niet zal lukken, kun je zo tóch een waardevolle herinnering koesteren en delen...!

We kwamen hier, door eerst met onze camper in West-Frankrijk bij Pau door de Pyreneeën te trekken. Via onder meer Zaragoza, de Monesteria Santes Creus (hoe indrukwekkend!), Tarragona en Gerona (een stad waaraan je gemakkelijk voorbijrijdt – maar wat jammer, zie foto!) gingen we bij Perpignan weer de Franse grens over en

keerden terug naar ons lievelingsgebied: de Vaucluse-en-Provence, met zijn heerlijke, glooiende landschap, de oude stad Vaison La Romaine én die reus: Le Mont Ventoux of – zoals hij hier genoemd wordt – Le Géant de Provence.

Onze laatste etappeplaats voor we bij Le Mont Ventoux aankwamen was de Domaine du Petit Chaumont nabij Aigues-Mortes. Een beperkt aantal campers mag daar een nacht verblijven. Het was een prachtige plek en vlakbij ons stond een Duits echtpaar. In de loop van de avond kwam de man ons groeten en zo kwamen we al snel met z'n

vieren in gesprek. Hoe kan ik uitdrukking geven aan het gevoel waarmee wij achterbleven toen onze ontmoeting voorbij was? Waren wij – zoals Bonhoeffer in het laatste jaar van zijn gevangenschap dichtte – ‘door goede machten trouw en stil omgeven, behoed, getroost, zo wonderlijk en klaar?’ Hoe konden wij vieren – na een lange aanloop waarin we deelden wat er allemaal op onze reizen zoal te genieten viel en dat is heel veel! – boven onze afzonderlijke levenservaringen uitstijgen en een gemeenschappelijk antwoord vinden op de levensvragen waarmee wij in onze zo verschillende levens geconfronteerd zijn? Hoe kan het dat volkomen vreemden elkaar in een enkel uur met weinig woorden kunnen verrijken om vervolgens weer hun eigen weg in het leven te gaan? De Duitse vrouw vertelde dat haar man op 53-jarige leeftijd was overleden, hoe ze een broer van 30 jaar had verloren, hoe gelukkig ze na veel jaren eenzaamheid was toen ze haar nieuwe man ‘als een geschenk mocht ontvangen...’ Wij hebben ze leren kennen maar weten niet wie zij zijn; ze hebben zich even in ons bestaan gevoegd en daardoor zijn zij en wij verrijkt met een kostbare levenservaring. Dat is genoeg.

Mensen kunnen elkaar op vele plaatsen ontmoeten, hun leven (even) delen. Het was in Gerona, dat we daarvan stille getuigen waren. We zaten op één van de vele terrassen, gelegen aan de drukke, met veel platanen getooide hoofdstraat, de Rambla de la Libertat. Terwijl we van een kleine maaltijd genoten, kwam een oude, kleine vrouw aangelopen; ze zette zich op één van de vele banken, een meter of tien van ons verwijderd. Enkele minuten later kwam een grote, oude man naast haar zitten. Twee stadgenoten, met hun gezichten naar al die vreemdelingen. Het was prachtig om te zien, hoe die twee oude mensen verweekeld raakten in een intensief gesprek, hoe ze op elkaar betrokken waren. Misschien – zo realiseerden wij ons – was het wel het eerste gesprek dat ze die dag voerden. In het stadsgewoel samen, even ontsnapt aan de eenzaamheid van hun bestaan?

Terug naar het hier en nu. We hebben zojuist Malacène bezocht, met onze e-bikes, dat wel. Het is een plaatsje met meer fietsenmakers dan bakkers. Het ligt aan de voet van de Le Mont Ventoux, heeft de langste en dus de ‘lichtste’ route naar de top. We zaten op één van de vele terrassen met een vijgensorbet en koel kraanwater. Ach, hoe tevreden kan een mens dan zijn!

Om ons heen fietsers, bezweet en met een rood hoofd. Maar vooral met een lach. En met een luid gejoel toen ze het glas hieven om te drinken op hun overwinning op die reus, Le Mont Ventoux.

Mijn neef André heeft gelijk: de berg beklimmen is meer dan een sportieve prestatie. Het is samen op weg zijn, de ander bemoedigen als hij/zij er even doorheen zit. Het is net het leven zelf. Als de weg omhoog gaat, als je een berg moet nemen, kun je dat beter samen doen.

Wij trekken – met een gelukkig gevoel – verder naar het noorden. Op weg naar de lage landen, waar zelfs de kleinste heuvel een berg mag heten, desnoods een reus.

Muziek 30 1. [‘La Montagne’](#) van Jean Ferrat – kan het beter, kan het Franser bij deze blog? 2. Beethoven is geen Fransman, integendeel. Maar toch. In de [Symfonie nr. 7](#) van Beethoven ontwaakt de reus na een forse adrenalinestoot van de houtblazers. Langzaam komt hij tot leven. Net als die Reus van de Provence – vroeg in de morgen.